

Romanca.

Iz sprednje mračne, tihe sobe
solzeče harfe glas zveni,
na divanu ob lepi ženi
sloni ljubimec mlad.

V boli še neizrečeni
mre mu pogleda živi žar,
poln sreče in tesnobe
izviije zdih se vroč.

»Do polnoči, čuj, luna čaka,
do polnoči, čuj, spi bridkost —
sklonila se je, tiho plaka,
prostost, prostost . . .

Aleksandrov.

Mir.

Zvezdá nebroj
blešči pokoj,
lahno zlati
noč pod seboj.

Vse brez glasu,
polno miru . . .
In bolj žari
se plašč Bogu.

Aleksandrov.

Pri stricu.

Sestradan in žejen, z dolgom ogromnim
namerjal sem ravno popiti strup . . .
tedaj se bogatega strica spomnim,
in dušo kot blisk mi prešine up.

Spočetka sem čutil nekako tesnobo,
a srčno bil zmogel sem dušni razdvoj.
Potrkal, k sorodniku stopil sem v sobo —
pogledal me je in me spoznal takoj.

Sedel mi je sam pri široki mizi
in usta nabral v prisiljen nasmeh;
okoli so spale daleč in blizi
pobožne knjige po stolih, po tleh . . .

Začel sem. Glasno mu vse potožil,
kako me obup razjeda pekoč.,
Na prsi sem burno roko položil
in milo zaprosil: »O stric, pomoč!»